

Arrest

nr. 207 463 van 1 augustus 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. BEN ASRI
Plantin en Moretuslei 144 / A
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 8 maart 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 februari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 maart 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat F. BEN ASRI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 oktober 2017 erkent de verzoeker het ongeboren kind van mevrouw L. J., van Belgische nationaliteit. De erkenning voor de geboorte wordt geregistreerd in het geboorteregister van de stad Antwerpen.

Op 12 oktober 2017 leggen de verzoeker en mevrouw L. J. een verklaring van wettelijke samenwoning af bij de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen.

Op 12 december 2017 werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld naar aanleiding van een proces-verbaal in het kader van de verklaring van wettelijke samenwoning.

Op 15 februari 2018 treft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit bevel is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 15 februari 2018 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: Ö.

voornaam: H. H.

geboortedatum: (...)1987

geboorteplaats: E.

nationaliteit: Turkije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

-tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

-tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

Uiterlijk op 17.03.2018.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van het volgende artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder geldig visum.

Op 12/10/2017 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met mevrouw L. J. (°21/10/1981) die de Belgische nationaliteit heeft. Het feit dat betrokkene de intentie heeft om wettelijk samen te wonen, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Een terugkeer naar zijn land van oorsprong om aldaar een machtiging aan te vragen, staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Preventieve maatregelen

In uitvoering van artikel 74/14, § 2, van de wet van 15 december 1980, worden aan de betrokkene de volgende preventieve maatregelen opgelegd:

/

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 3 van het artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) en van artikel 74/13 van de wet van 15

december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Uit het betoog ter ondersteuning van het enig middel blijkt dat de verzoeker tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1. Het enig middel is als volgt onderbouwd:

“1.

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

In casu is de bestreden beslissing van 15.02.2018 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. Er ontbreken de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd aan de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom het bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker werd betekend en dat de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met alle essentiële feitelijke elementen.

Verweerster heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verweerster heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verweerster beperkt zich door te stellen dat verzoeker geen geldig visum heeft op dit ogenblik en dat de intentie om wettelijk samen te wonen hem geen automatisch recht geeft op verblijf en dat een terugkeer naar zijn land van oorsprong om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit zou zijn ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven.

Dat de beslissing uitermate gebrekkig is gemotiveerd en bovendien niet klopt.

Verweerster is op de hoogte van de volledige situatie van verzoeker en dat verweerster haar beslissing totaal niet motiveert en volledig ter zijde laat dat hij samen met zijn partner hun eerste kindje verwachten in april 2018. Verweerster weet dit en weet ook dat verzoeker reeds zijn kind heeft erkend voor de geboorte.

Dat de beslissing uitermate gebrekkig is gemotiveerd en bovendien niet klopt.

Verweerster is op de hoogte van de familiale situatie van verzoeker.

Verwerende partij heeft een zeer povere poging ondernomen om rekening te houden met de familie- en gezinsleven van verzoeker.

In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende zij een uitgebreid onder te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verzoeker woont samen zijn partner. Zij hebben een verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd. Verzoeker vormt weddegeelijk een gezin met zijn partner en zij verwachten hun eerste kindje in april 2018. De partner van verzoeker heeft drie kinderen uit een vorig huwelijk.

Verweerster is op de hoogte dat partijen een kindje verwachten in april 2018 en dat partijen samenwonen en dat de partner van verzoeker drie kinderen heeft uit een vorig huwelijk.

In de bestreden beslissing tracht verweerster in het kader van artikel 8 EVRM de bestreden beslissing te motiveren, maar gaat niet verder dan te melden dat wettelijke samenwoning geen automatisch recht geeft op een verblijf en dat een terugkeer naar zijn land van oorsprong om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit zou zijn ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven.

Verweerster houdt ook geen rekening met het feit dat de partner van verzoeker zwanger is en dat zij hun eerste kindje zeer binnenkort verwachten. Ook houdt verweerster geen rekening met het feit dat de partner van verzoeker drie kinderen heeft uit een vorig huwelijk die hun hoofdverblijf hebben bij partijen.

Hieruit blijkt dat verweerster getracht heeft om een summiere toetsing te doen aan artikel 8 EVRM, doch deze is allesbehalve voldoende.

Gezien het ontbreken van motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken van verzoekster is de motiveringsplicht duidelijk geschonden. De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Bijgevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en 8 van de Vreemdelingenwet geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Bijgevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en 8 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Verzoeker heeft een partner met wie hij een gezin vormt. In casu heeft verwerende partij geen rekening gehouden met artikel 8 EVRM.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken.

Zeker in het geval van verzoeker die in het kader van het onderzoek ivm de registratie van de verklaring van hun wettelijke samenwoning een interview hebben afgelegd waarbij duidelijk deze elementen (zwangerschap, partner heeft 3 kinderen uit vorig huwelijk, ed) zijn aangehaald.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Verwerende partij blijkt van oordeel te zijn dat zij de uitoefening van het recht op gezinshereniging rechtmatig kan blokkeren op van het feit dat hij geen geldig visum heeft.

Verwerende partij houdt sowieso niet voor dat verzoeker een gevaar zou zijn voor de openbare orde.

Verwerende partij kon bovendien zeer goed weten dat partijen hun eerste kindje verwachten in april 2018. Verweerster stelt hierover echter niets in haar beslissing.

Zodoende had verwerende partij bij het nemen van haar beslissing meer aandacht moeten hebben voor de specifieke omstandigheden van verzoeker alsook de humanitaire redenen die in zijn voordeel pleiten en zijn illegaal verblijf alleszins (deels) zou kunnen verantwoorden.

Verwerende partij heeft weliswaar weet van dit alles (of kon dit weten), doch in de bestreden beslissing blijkt dat zij slechts rekening hield met enkele elementen om vervolgens te besluiten dat er geen sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM.

Verwerende partij schenkt hierbij vooral aandacht aan het feit dat de wettelijke samenwoning geen automatisch recht geeft tot verblijf en dat een terugkeer naar zijn land van oorsprong om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit zou zijn ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

Voor wat betreft de relatie van verzoekster had verwerende partij kunnen weten partijen een kindje verwachten. Dat verzoeker effectief samenwoont met zijn partner en de 3 kinderen(uit een vorig huwelijk). van zijn partner.

Er wordt geen rekening gehouden met het feit dat de partner van verzoeker drie kinderen heeft. Partijen hebben een duurzame en stabiele relatie en wonen al zeer lang samen.

Zij vormen een gezin en zij verwachten hun eerste kindje in april 2018.

Schending van artikel 8 EVRM, schending van het algemeen rechtsbeginsel 'fair balance', schending van art. 3 Kinderrechtenverdrag :

“Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis”.

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Nie-mietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

Verzoeker woont samen met zijn partner en de drie kinderen van zijn partner.

Dat partijen hun eerste kindje verwachten in april 2018.

Verweerster heeft geen rekening gehouden met artikel 8 EVRM. Zij heeft getracht om het zeer summier te motiveren maar dit was zeker niet in het kader van artikel 8EVRM.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging ('fair balance'-toets) maken: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat. In die afweging moet de overheid voldoende gewicht toekennen aan het gezinsleven van partijen.

Het Hof herhaalt zijn vaste rechtspraak dat artikel 8 EVRM geen algemene verplichting inhoudt voor een staat om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan.

Toch kan er soms een positieve verplichting bestaan voor een staat om een toelating tot verblijf te geven om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Of er al dan niet zo'n positieve verplichting bestaat, hangt enerzijds af van de bijzondere omstandigheden van de betrokken vreemdeling, en anderzijds van het algemeen belang van de staat. Dit is de 'fair balance'-toets.

In de beslissing van verweerster is er geen belangenafweging terug te vinden mbt de concrete gezinssituatie van verzoeker.

De RVV heeft in haar arrest van 13.1.2016 met nr. 159.789 duidelijk uiteengezet dat afweging van de individuele belangen en de algemene belangen in concreto dienen te gebeuren.

Bij de belangenafweging moet de staat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

- de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming,*
- de omvang van de banden in de staat,*
- de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.*
- de vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands familielid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM.*

□ Tot slot moet het hoger belang van het kind in overweging genomen worden, wanneer kinderen betrokken zijn bij de verblijfsaanvraag. Het Hof herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) kent geen directe werking toe aan artikel 3 Kinderrechtenverdrag. Dat artikel legt staten op om ervoor te zorgen dat “[b]ij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, [...] de belangen van het kind de eerste overweging [vormen].”.

De laatste jaren lijkt de RvV wel de directe werking te erkennen van artikel 24 (2) iuncto artikel 51 (1) van het Handvest van de Grondrechten van de EU. Daardoor kan artikel 3 Kinderrechtenverdrag toch directe werking hebben in België wanneer het gaat om verblijfsprocedures die een omzetting zijn van het Unierecht (zie RvV nr. 97.183 van 21-02-2013, RvV nr. 123.160 van 28-04-2014 en RvV nr. 121.015 van 20-03-2014).

Verweerster heeft geen rekening gehouden met het werkelijk gezinsleven van partijen. Met het feit dat de partner van verzoeker drie kinderen heeft en dat zij allen samenwonen. Dat zijn partner zwanger is op dit ogenblik.

In casu is de ‘fair balance’-toets niet gebeurd.

In casu is aangetoond dat verweerster geen rekening heeft gehouden met het werkelijk gezinsleven van verzoeker (partijen verwachten een kind in april 2018, de partner van verzoeker heeft 3 kinderen uit een vorig huwelijk, dat zij allen een gezin vormen) zodat is aangetoond dat verweerster geen belangenafweging heeft gemaakt, geen rekening heeft gehouden met de juiste feitelijke gegevens en dat zij deze niet heeft beoordeeld.

In die mate is aangetoond dat artikel 8 EVRM juncto de materiële motiveringsplicht is geschonden.

Het middel is ontvankelijk en gegrond.”

2.2. De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“Verzoeker stelt een schending voor van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 8 EVRM, van het beginsel ‘fair balance’, van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Hij betoogt dat de motivering niet afdoende is en geen correcte redenen bevat waarom het werd genomen. Er zou geen rekening gehouden zijn met het feit dat hij met zijn partner een eerste kindje verwacht in april 2018, wat hij voor de geboorte heeft erkend. Hij wijst erop dat zijn partner drie kinderen heeft uit een vorig huwelijk en dat er niet afdoende gemotiveerd werd omtrent het gezins- en familieleven en artikel 8 EVRM. Er zou geen belangenafweging te vinden zijn.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat

hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd immers bij toepassing van artikel 7, alinea 1, 1° van de vreemdelingenwet genomen omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. Verzoeker betwist het determinerend motief, op grond waarvan de beslissing werd genomen op geen enkele wijze. Die vaststelling van illegaal verblijf, volstaat om de beslissing te schragen naar recht.

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

“Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;” (R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV–14.428)

Wat betreft de verklaring van wettelijke samenwoning van verzoeker met zijn vriendin heeft de verwerende partij in de bestreden beslissing als volgt geoordeeld:

“Op 12/10/2017 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met mevrouw L. J. (...) die de Belgische nationaliteit heeft. Het feit dat betrokkene de intentie heeft om wettelijk samen te wonen, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Een terugkeer naar zijn land van oorsprong om aldaar een machtiging aan te vragen, staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.(...)”

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dus dat er rekening gehouden werd met de intentie van verzoeker om een wettelijke samenwoning af te sluiten en werd dienaangaande gemotiveerd dat dit geen recht op verblijf verleent. Hij kan bezwaarlijk voorhouden dat de verwerende partij verder diende te motiveren omtrent artikel 8 EVRM, nu die hogere rechtsnorm geen formele motiveringsplicht inhoudt. Evenmin houdt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een formele motiveringsplicht in.

Het komt aan verzoeker dus toe om aan te tonen dat de verwerende partij op onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot zijn beslissing is gekomen (cfr. RvS 29 juni 2010, nr. 205.942).

Waar hij stelt dat er geen rekening gehouden werd met het feit dat zijn partner zwanger is en dat hij dit kindje reeds heeft erkend, dient opgemerkt dat het onderhouden van een gezinsleven met een ongeboren kind onmogelijk is (cfr. RVV, nr. 23.598, 25.02.2009), waardoor de verwerende partij ook geen enkele reden had om naar die zwangerschap te verwijzen.

Verzoeker toont ook niet aan dat het kennelijk onredelijk is te motiveren dat een loutere samenwoning met een Belgische onderdaan geen automatisch recht geeft op verblijf.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Inmiddels is uit de stukken van het administratief dossier bovendien gebleken dat het Parket van de Procureur des Konings d.d. 26 februari 2018 een negatief advies verleende overeenkomstig artikel 1476bis B.W. in het kader van de wettelijke samenwoning tussen verzoeker en mevr. L. J. (...) en dat de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen d.d. 27 februari 2018 een beslissing nam tot weigering van de registratie van de wettelijke samenwoning. Er werd gemotiveerd dat deze enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsvergunning en er werd ook rekening gehouden met de zwangerschap van verzoekers partner.

Gelet op het geheel van de gegevens zoals die blijken uit het administratief dossier kan de verwerende partij niet besluiten tot het bestaan van een beschermenswaardige gezinsrelatie in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het loutere feit dat verzoeker plannen had om de wettelijke samenwoning te laten registreren kan niet anders doen besluiten te meer gelet op het tussengekomen negatief advies van het Parket en de negatieve beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand.

Waar verzoeker nog stelt dat in casu niet op voldoende wijze rekening werd gehouden met de kinderen van zijn vriendin, dient opgemerkt dat het EHRM slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een gezinsleven aanvaardt wanneer er geen bloedband of andere verwantschapsband bestaat tussen minderjarige kinderen en een derde, met name in de situatie waar er sprake is van een de facto gezinsrelatie tussen een minderjarig kind en een zorgdragende volwassene, die geen bloedverwant is (EHRM 22 april 1997, X., Y. en Z./Verenigd Koninkrijk (GK), § 37; EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150). Nergens uit de stukken van het dossier of uit de stukken gevoegd aan het verzoekschrift blijkt dat verzoeker een bloed- of aanverwantschapsband heeft met de kinderen van zijn partner. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat hij zou kunnen worden beschouwd als de zorgdragende volwassene, en maakt dus op geen enkele wijze aannemelijk dat het belang van de kinderen in rekening diende te worden gebracht bij het nemen van de thans bestreden beslissing. Uit niets blijkt immers dat verzoeker mee de zorg van de kinderen van zijn vriendin op zich heeft genomen en zichzelf een vaderrol toebedeelt. In ieder geval kan dergelijk iets ook niet zonder meer afgeleid worden uit een loutere samenwoning.

Tenslotte dient nog te worden benadrukt dat verzoeker uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geen gerechtigde verwachting kan scheppen op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Evenmin toont hij aan dat er hinderpalen zijn om het gezinsleven elders te ontwikkelen of om tijdelijk terug te keren naar zijn herkomstland en van daaruit de nodige stappen te ondernemen met het oog op gezinshereniging en legaal verblijf in België.

Een schending van de door verzoeker opgeworpen bepalingen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is niet ernstig.”

2.3. Beoordeling

De verzoeker voert onder meer de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Hij betoogt dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met zijn concrete gezinssituatie en verwijst hieromtrent in de eerste plaats naar het gegeven dat hij het ongeboren kind van zijn partner, L. J., heeft erkend. De verzoeker benadrukt dat de gemachtigde hiervan op de hoogte was toen hij de bestreden beslissing trof, maar dat hij niettemin niet verder komt dan te melden dat de wettelijke samenwoning geen automatisch recht geeft op verblijf en dat de terugkeer naar het land van herkomst niet in disproportionaliteit zou zijn ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De gemachtigde houdt hierbij volgens de verzoeker ten onrechte geen rekening met het feit dat zijn partner zwanger is en dat zij binnenkort (in april 2018) hun eerste kindje verwachten.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat het bestuur, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Waar de verzoeker laat uitschijnen dat in de bestreden akte zelf motieven dienden te worden opgenomen aangaande de zwangerschap van zijn partner en het vaderschap van de verzoeker van het ongeboren kind, kan de Raad de verweerder bijtreden in zijn verweer dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet op zich geen uitdrukkelijke motiveringsplicht behelst. De uitdrukkelijke motiveringsplicht strekt er met name enkel toe om de motieven, in rechte en in feite, mee te delen waarom werd besloten tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten, maar dit reikt niet zover dat tevens uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd waarom er geen uitzondering wordt gemaakt die toelaat af te zien van de algemene verplichting om in het geval van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet een bevel af te leveren. Het volstaat met andere woorden dat de gemachtigde, voorafgaand aan het treffen van het bestreden bevel, heeft rekening gehouden met de grondrechten en heeft nagegaan of de terugkeerplicht die hij oplegt de grondrechten van de betrokkene niet schendt, zonder dat hij daaromtrent noodzakelijkerwijze in het bevel zelf dient te motiveren. Dit blijkt ook uit het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waar wordt gesteld dat de gemachtigde “*bij het nemen*” van een beslissing tot verwijdering “*rekening [houdt]*” met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, hetgeen eerder wijst op een specifieke zorgvuldigheidsplicht, doch niet zozeer op een uitdrukkelijke motiveringsplicht. Deze specifieke zorgvuldigheidsplicht gebiedt dan wel dat de materiële beoordeling van de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vermelde elementen dient te geschieden voorafgaand aan en op een relevant tijdstip ten aanzien van het treffen van de beslissing tot verwijdering.

In casu dient dus minstens uit de stukken van het administratief dossier te blijken dat de gemachtigde voorafgaand aan het treffen van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat ongetwijfeld en zonder dat dit wordt betwist in de nota met opmerkingen, een beslissing tot verwijdering uitmaakt in de zin van de artikelen 1, §1, 6° en 74/13 van de vreemdelingenwet, rekening heeft gehouden met verzoekers specifieke gezins- en familieleven.

De Raad stelt vast dat het administratief dossier geen elementen bevat die toelaten vast te stellen dat de verweerder verzoekers specifieke gezinssituatie in rekening heeft genomen bij de beslissing van 15 februari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden akte zelf bevat wel de volgende afweging ter zake:

“Op 12/10/2017 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met mevrouw L. J. (°21/10/1981) die de Belgische nationaliteit heeft. Het feit dat betrokkene de intentie heeft om wettelijk samen te wonen, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Een terugkeer naar zijn land van oorsprong om aldaar een machtiging aan te vragen, staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”

De gemachtigde beperkt er zich aldus toe te stellen dat het de intentie om wettelijk samen te wonen met L. J. de verzoeker geen automatisch verblijfsrecht geeft, zodat een terugkeer naar het land van oorsprong om daar een machtiging aan te vragen, niet in disproportionaliteit staat met het recht op een gezins- of privéleven, zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM. De gemachtigde stelt tevens, zonder evenwel op enige wijze verder te preciseren, dat de terugkeer met het oog op het indienen van een verblijfsaanvraag geen breuk van de familiale relaties betekent en dat zij geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich meebrengt. Zoals de verzoeker pertinent aanvoert, blijkt zodoende dat de gemachtigde nagelaten heeft om de specifieke gezinssituatie van de verzoeker, met name het gegeven dat verzoekers partner L. J. zwanger is en het gegeven dat de verzoeker het ongeboren kind heeft erkend, in rekening te nemen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt voorts dat de gemachtigde op het ogenblik van de bestreden beslissing wel degelijk op de hoogte was van deze specifieke gegevens. Zij werden hieromtrent immers meerdere malen door de diensten van de stad Antwerpen in kennis gesteld, die onder meer een afschrift overmaakten van de erkenningsakte van 7 oktober 2017.

De Raad benadrukt dat de verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vermelde belangen inhoudt dat de gemachtigde, bij de beslissing om een bevel af te geven, actueel en *ex nunc* een afweging moet maken van de gezins- en familiale belangen van de betrokken vreemdeling. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Hoewel de gemachtigde op zich correct stelt dat de loutere intentie om wettelijk samen te wonen met de Belgische L. J. de verzoeker nog niet automatisch een verblijfsrecht geeft, stelt de Raad vast dat *in casu* artikel 74/13 van de vreemdelingenwet werd miskend doordat de gemachtigde zich bij de afgifte van het bestreden bevel op het enkele standpunt stelt dat de terugkeer van de verzoeker naar zijn land van oorsprong om daar een (verblijfs)machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat met zijn recht op gezinsleven en dat deze terugkeer geen breuk van de familiale relaties betekent, noch een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich meebrengt. Immers gaat de gemachtigde hierbij op onaanvaardbare wijze voorbij aan de hem kenbare, specifieke omstandigheden van de verzoeker, met name dat hij met L. J. een kind verwacht dat hij reeds voor de geboorte heeft erkend. De gemachtigde verzuimde deze gegevens mee te nemen in zijn belangenafweging en hierdoor heeft hij op grond van een onvolledig onderzoek van verzoekers specifieke gezinssituatie beslist dat de terugkeer niet disproportioneel is ten aanzien van het recht op een gezinsleven (zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM).

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet is dan ook aangetoond.

Waar de verweerder in de nota met opmerkingen stelt dat de gemachtigde niet diende te verwijzen naar verzoekers vaderschap van het ongeborn kind van zijn partner L. J. omdat er geen gezinsleven mogelijk is met een ongeborn kind, merkt de Raad op dat dit nog niet wegneemt dat het willen krijgen van gemeenschappelijke kinderen dat ontegensprekelijk wel een element uitmaakt dat dient te worden betrokken in de afweging of er sprake is van een familie-of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 20 september 2002, nr. 50963/99, *Al-Nashif v. Bulgarije*, punt 112, tweede lid). De gemachtigde heeft in de bestreden beslissing gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich meebrengt en dat ze niet in disproportionaliteit staat met het gezinsleven met mevrouw L. J. Het gegeven dat de partners samen een kind verwachten, vormt wel degelijke een relevant gegeven dat in de belangenafweging met betrekking tot verzoekers gezinsleven met L. J. in rekening diende te worden genomen. Waar de gemachtigde motiveert dat de terugkeer geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkent, ziet de Raad ook niet in hoe de gemachtigde tot deze conclusie kon komen zonder concreet te onderzoeken welke nadeel de verzoeker bij de terugkeer kan ondergaan, gelet op de nakende geboorte van verzoekers kind met een Belgische vrouw.

De verweerder kan in de nota met opmerkingen ook niet dienstig verwijzen naar het negatieve advies van het parket van de procureur des Konings van 26 februari 2018 en de weigering van de registratie van de wettelijke samenwoning van 27 februari 2018. Deze elementen dateren immers van na de bestreden beslissing, zodat de gemachtigde bij het nemen van deze beslissing hiermee uiteraard geen rekening kon nemen. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient evenwel te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548). De Raad benadrukt bovendien nogmaals dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorziet dat de gemachtigde "*bij het nemen van een beslissing tot verwijdering*" rekening moet houden met het gezinsleven van de betrokken vreemdeling. In de bestreden beslissing heeft de gemachtigde geenszins gesteld dat er geen sprake zou zijn van een gezinsleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. In tegendeel heeft hij gemotiveerd dat de terugkeer niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op gezinsleven, hetgeen veronderstelt dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing erkende dat er sprake was van een gezinsleven tussen de verzoeker en mevrouw L. J. Het verweermiddel dat er geen sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en de verwijzing naar het negatieve advies van het parket van de procureur des Konings en de weigering van de registratie van de wettelijke samenwoning, is dan ook niet dienstig.

De verweerder kan *in casu* evenmin dienstig verwijzen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake de bescherming van het privéleven. In artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarvan de Raad de schending vaststelde, is immers niet voorzien dat rekening moet worden gehouden met het privéleven van de betrokken vreemdeling.

In de mate dat de verweerder in de nota met opmerkingen aangeeft dat de verzoeker geen hinderpalen aantoot om het gezinsleven elders te ontwikkelen, betreft dit een *a posteriori* motivering, die het gebrek aan onderzoek en motivering op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet kan

rechtzetten (cf. RvS 28 oktober 2008, nr. 187.420). Waar de verweerder stelt dat de verzoeker niet aantoonbaar dat hij niet tijdelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst om aldaar een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen, verliest hij uit het oog dat de gemachtigde zich in de bestreden beslissing reeds op het standpunt heeft gesteld dat een terugkeer met het oog op het indienen van een verblijfsaanvraag niet in disproportionaliteit staat met het recht op gezinsleven. De gemachtigde heeft zodoende zelf een (begin van) een 'fair balance' toets doorgevoerd, doch de Raad heeft vastgesteld dat deze gebrekkig is aangezien zij gegrond is op een onvolledig onderzoek van de specifieke gezinssituatie van de verzoeker. Aangezien de gemachtigde zelf een dergelijk standpunt inneemt in de bestreden beslissing, kwam het hem ook toe om alle hem kenbare elementen bij deze beoordeling te betrekken.

Waar in de aanloop naar, dan wel bij het nemen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geen blijk wordt gegeven van een onderzoek naar of afweging van de specifieke gezinssituatie van de verzoeker die met een Belgische vrouw een kind verwacht, kan de Raad enkel vaststellen dat de gemachtigde bij het nemen van het bestreden bevel niet is tegemoet gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. De Raad kan niet zelf tot deze beoordeling overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond. Deze vaststelling leidt reeds tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, zodat een onderzoek van de overige middelenonderdelen zich niet opdringt.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 februari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één augustus tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE